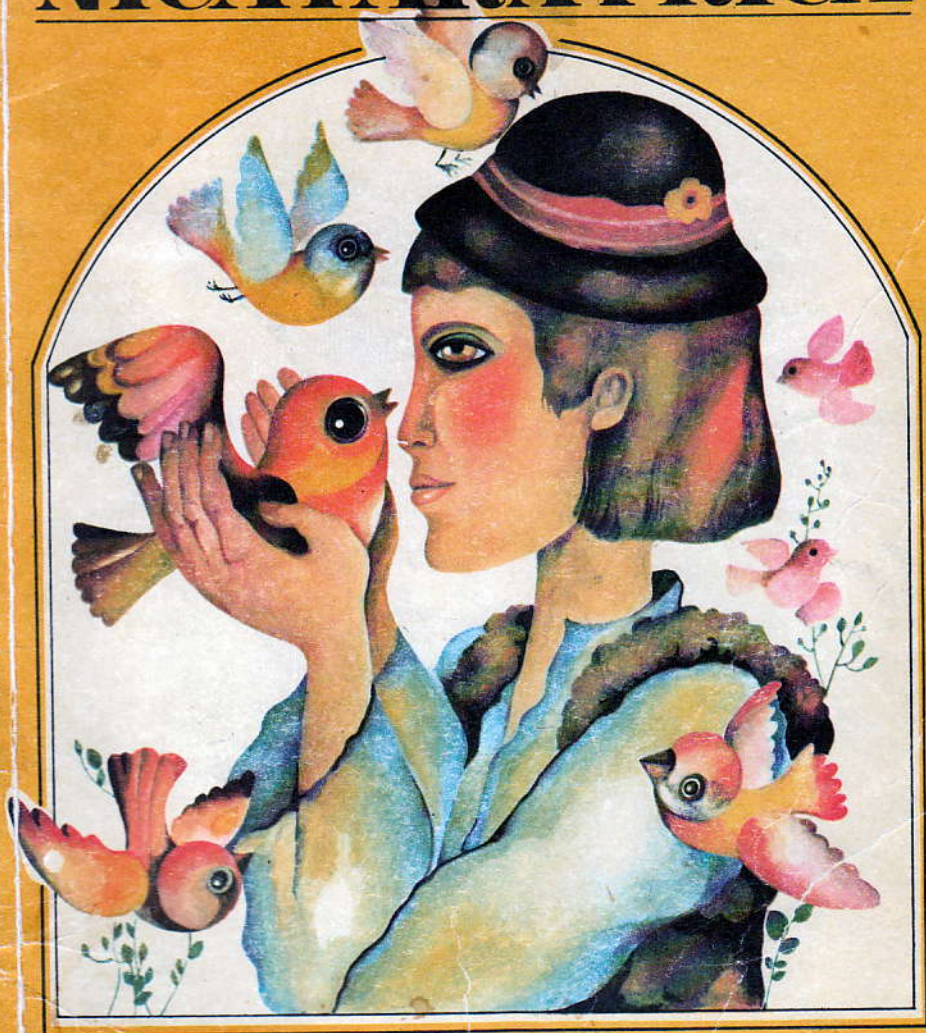

NINA CASSIAN
NICĂ FĂRĂ FRICĂ

EDITURA ION CREANGĂ

CÎNTUL I

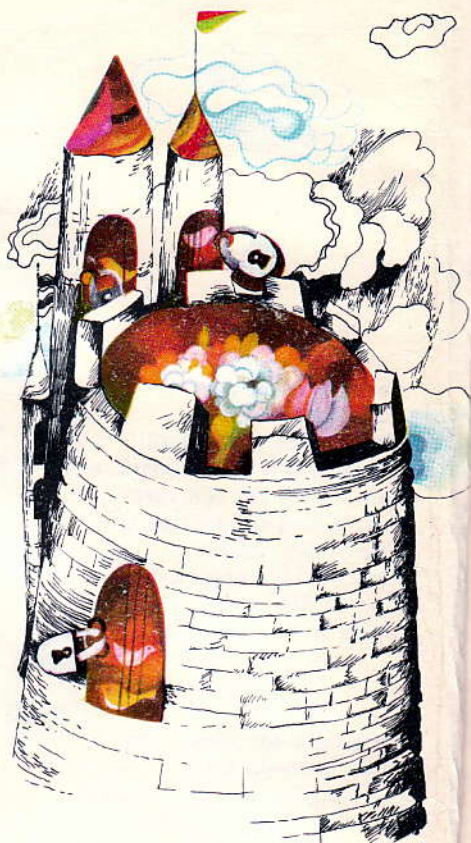
Nică fuge din țara lui Namilă-mpărat

Basmele încep așa:
«Cic-odată, undeva...»
Unele spun altfel. Iată:
«Dragi copii, a fost odată...»
Sau pe fila-ntii din carte:
«Într-o țară de departe...»
Altele, mai acătării:
«Dincolo de dunga mării...»
Sau, în fine, dintr-o dat':
«Cic-a fost un împărat...»

Oare cum să-ncepem noi
Filele poveștii noi?
Ca s-o punem mai pe roate
O s-o-ncepem cu de toate:
Cic-odată, undeva,

Sub un cer fără de stea,
 Într-un loc departe foarte,
 Peste zări și mai departe,
 Cic-a fost un împărat
 Lacom, crud și încrunțat.
 Părul lui, brumat ca iarba.
 Prinsă-n țurțuri i-era barba.
 Mîinile — ca două cange.
 Și picioare — picioroange.
 Cînd răcnea o dată crunt,
 Se stîrneau furtuni de vînt.
 Cînd bătea cu pumnul-n masă,
 Se stîrnea furtună-n casă
 Și zburau din locul lor
 Bărbile curtenilor.
 Stăpînea în lung și-n lat,
 Singur, Namilă-mpărat.
 Greu și mare era birul.
 El își îndesa chimirul.
 Vai și-amar! Adeseori
 Înălța spînzurătorii.
 Oamenii din țara lui
 Uitau raza soarelui,
 Că dăduse pravilă
 Împăratul Namilă
 Țara-ntreagă s-o-nconjoare
 Cu un zid de piatră tare.
 Soarele să nu răzbată
 Niciodată, niciodată.
 Arborii din țara lui
 Creșteau negri, strîmbi și șui.
 Florile cătau în jos
 La pămîntul negricios.
 Se piteau în crăpături
 Șoarecii mărunți și suri.
 Peste toate păsurile,
 Mai lipseau și păsările,
 Că dăduse pravilă

Împăratul Namilă
 Să le ferece pe toate
 În unghere-ntunecate,
 De ziduri înconjurate,
 Ziduri-nalte pîn-la cer,
 Unde cintecele pier.
 Și în țara asta mare,
 Fără cîntec, fără soare,
 Mai trăia și-un băiețel,
 Ce crescuse doar nițel,
 Un băiat cu trai sărman,
 De micuț rămas orfan.
 Locuind la un bunic
 Care l-a-nvățat de mic
 Cum să scrie, să citească,
 Slovele să zugrăvească,
 Buchile întortocheate,
 Răsucite, dezlegate,
 Subțirele, lunguiețe,
 Mai bondoace, mai semețe,
 Care poartă-n miezul lor
 Adevăr scăpărător.
 Avea moșul palme tari,
 Bătucite, de plugar.
 Avea moșul ochi lumini,
 De înțelepciune plini.
 ...Dar și dînsul s-a sfîrșit
 Într-o zi de ger cumplit.
 Prin tavanul găurit
 Iarna toată-a năvălit
 Și au nins deasupra lui
 Fulgii albi ai cerului.

În căsuța lor pitică,
 Singur cuc rămase Nică.
 A mai plîns el ce-a mai plîns,

Lacrimile și le-a strîns
 În căușul palmei mici,
 De-ai fi zis că-s licurici.
 Iar apoi cînd s-au uscat,
 Din adîncuri a oftat,
 Și-a pornit pe străzi, haihui,
 Singur cu durerea lui.
 Și mărunț, și abătut,
 Prin cetate-a străbătut,
 Nevăzut de nimenea.
 Glasul doar i se-auzea:
 Cînta. Nică vîers de jale,
 Oamenii se-opreau în cale.
 Cînta Nică vîers de foc,
 Vîntul se oprea în loc.
 Cînta Nică vîers de dor,
 Florile foșneau ușor.
 Împăratul auzea,
 Foarte crunt se mînia,
 La curtenii săi răcnea:
 — Să-mi închideți de îndată
 Astă pasăre ciudată!
 Și dădu o pravilă
 Împăratul Namilă
 Cum că cine-o să dosească
 Acea pasăre-omenească
 O să fie ferecat,
 Cu fier roșu însemnat.
 Și, în ziua următoare,
 Au ieșit în piața mare
 Împăratul, curtea toată,
 Și mulțime strînsă roată.
 Un curtean cu nas subțire
 Pravilei dădu citire.
 Calul împăratului
 Împroșca în jurul lui
 — Din copitele-mbrăcate
 În argint și nestemate —

Sute de scintei sprintăre,
 Zvăpăiate, orbitoare.
 Iară Nică, pasămite,
 Tot cu ochii la copite,
 Se pîtise, curios,
 După un oștean mai gros,
 Care străjuia cu zel
 În cămașa lui de-oțel.
 Zicea Nică-n sinea lui:
 «Dacă fiecare cui
 Din copita calului
 Ar fi fost înfipt în cer,
 Toată țara lui de ger
 Ar fi prins a străluci,

Cu lumină ca de zi,
Oamenii s-ar veseli.»
Și, cum sta gîndind așa,
Auzi cum glăsuia
— Lumea-ntreagă s-o cunoască —
Pravila împărătească.
De necaz și de obidă
Că au poftă să-l închidă,
Nu știu cum se întîmplă,
Lîngă cal se strecură
Și, veghind ca să nu-l vadă,
Smulse-un fir din mîndra coadă!
Calul strașnic strănută,
Împăratul se-ncruntă,

Și din răputeri răcni,
Că vînt aspru se stîrni.
Nică-și spuse-atunci în sine:
«Socotesc că n-ar fi bine
Să mă pun cu ei acum.
Hai să mă gătesc de drum.»
Cît ai zice «popîndău»,
O zbughi din locul său.
Cît ai zice «suliță»,
O coti pe uliță.
Cît ai zice «cocostîro»,
Către margine de tîrg
O luă pe drum ascuns,
Spre un loc de nepătruns.
Vîjîia în urma lui
Glasul împăratului.
Răi oșteni, cu ochi de jar,
Gîfîiau după fugar.
Fuge Nică tot mai iute,
Cu pas sprinten, ca de ciute.
Înlemnitele uluci
Îi șoptesc: «Să fugi! Să fugi!»
Frunzele îi fac alai,
Îndemnîndu-l: «Haide! Hai!»
În sfîrșit, ajunse Nică
Într-o hrubă mărunțică,
Numai bună pentru... frică.
L-au cătat oștenii-un ceas,
Dar pe urmă au rămas
Toți cu mutrele plouate
Și cu buzele umflate.

Nică-n hruba lui gîndea
Întristat, în sine sa:
«Am scăpat de data asta,
Mîine-ncepe iar năpasta.

Mic cum sint, m-or prinde poate...
De-aș fugi să scap de toate!
Dar de țărișoara mea
Mult mă doare inima!
O să plec... doar pentru-un timp...
Și-ntr-un timp poate mă schimb:
Mare-oi fi, nu mititel,
Pieptul lat și mușchi de-oțel,
Sufletel de voinicel.
Cît oi rătăci prin lume
Mulți uita-vor de-al meu nume;
Chiar și Namilă, o știu.
...Dar de Namilă, eu nu!
M-oi înapoia cîndva
În umbrita țară-a mea,
Sparge-oi zidul rău și mare,

Noaptea-n urmă răminca,
Geana zorilor mișea.
Ca să fie iarăși soare!»
Nică nu mai așteptă,
O trăistuță apucă,
Cu-un coltuc de pită-n ea,
Pită neagră-amară, rea,
Și-o porni cu pași grăbiți,
Dar ușori, neazuiți...
Alergînd mereu așa,
Și ajunsese-ntr-o pădure
Neatinsă de secure,
Deasă ca o perie,
Cu copaci puzderie.
Cît ai zice «mierlă-n crîng»,
A intrat în codru-adînc.

CÎNTUL II

Nică își întâlnește prietenii și-l păcălește pe Mustăcios

«Cip-cirip! Și iar cirip!
Ia priviți ce fel de chip!
Parc-ar fi un băiețel.
Să-l trezesc nu-i chip defel,
Să-l trezesc, defel nu-i chip...
Cip-cirip! Și iar cirip...»

Șugubeața păsărică
Îi tot ciripea lui Nică
Și strinsese-n jurul lui
Păsăretul codrului.
Dormea Nică într-un crîng.
Dormea Nică somn adînc.

«Cip-cirip! Și iar cirip!
Să-l trezesc, defel nu-i chip.
O fi leneș? Sau trudit?
Din ce parte-o fi venit?»

Un șoltic dintre scatii
De un deșt îl ciuguli.
Nică își deschise-atunci
Ochii lui cu gene lungi.
— Cum te cheamă? îi strigară.
De unde vii, din care țară?
— Păi, mă cheamă Nică... Eu...
— Ia priviți ce mai flăcău!

Și-ncepură-a rîde toate
Păsările adunate.
— Cum ziceai că-ți spune? Nică?
Ești băiat sau ești... fur-Nică?
— Vai, ce namilă... voi-Nică?
De mă uit, m-apuc-o frică!
— Are-o frunte mărunțică,
Și o palmă puțintică,
Și o vorbă cam peltică.
Și-i deștept, frumos de pică!
Nică, Nică, Nică, Nică!

Ce mai ris, ce veselie!
Nică, roșu de minie,
Începu să se răstească:
— Adunare pășărească!
Tu, codata cea cu moț,
Care rizi de nu mai poți,

Stai o clipă locului!
Vezi-ți lungul ciocului!
Dacă lumea pășărească
Ține zor să mă cunoască,
Afle, dar, că am fugit
Dintr-un loc mult urgisit,
De la Namilă-mpărat,
Din țărîm întunecat,
Unde se prefac în sloi
Păsările de-alde voi.
Stați și rîdeți și nu știți
Cît sînt alții de-oropsiți.

Am fugit din închisoare,
Dintr-o țară fără soare,
De-aia-s mic și pirpiriu,
Prea șolticule scatiu!

Păsările-l auziră,
Rușinate-n jos priviră
Și cu aripa-și umbriră
Ochișorii de mărgea,
Lucitori ca lacrima.
Iar codata se căia:
— Cip-cirip! Și iar cirip!
Să ne ierți, defel nu-i chip?
Ai fugit de asuprire,
Și noi rîdem în neștire.
Vii să-ți cauți adăpost,
Și noi rîdem fără rost,
Oare cum să-ți dovedim
Că noi totuși te iubim?

Și zbură apoi, pe loc,
Sărutîndu-l lung din cioc.

Nică-atunci se-nsenină
Și o frunză apucă,
Fluieră și țiuu,
Și la drum din nou porni.
Cîrpea în chip și fel
Păsărețul după el.

Lung e drumul. Codrul, des.
Umbre și lumini se țes.

(Soarele, în plină zi,
Începuse-a străluci.)
Cum mergea el, voinicos,
Auzi un glas lemnos:
— Stai puțin, firtate Nică.
Pleacă-te și mă ridică.
Ne-ncetat te-oi sprijini,
Fie noapte, fie zi.

Sint de lemn, dar sint puternic,
Pipăi drumu-n întuneric.
La nevoie, dacă-ți vine,
Ghioagă poți să faci din mine.
De ți-e frig, în orice loc,
Poți chiar să mă pui pe foc.
Mi-aș da viața, chiar și azi,
Pentru-un flăcăias viteaz.

Văzu Nică, stînd pe jos,
Un toiag bătrîn și gros,
Capu-i sta-ntre buruiene,
Părăsit de-o lungă vreme.
Nică-ndată-l ridică
Și din ochi îl măsură:
— Ai să-mi fii tovarăș drag,
Tu, bătrînule toiag.

Iar de-oi crește eu cîndva,
Cu tine m-oi măsura,
Ca să văd cît am crescut,
Cît de vrednic m-am făcut.
Iar pe foc n-am să te pun,
Că mi-ei fi tovarăș bun.

Plecă Nică mai departe...
Pe-un covor de frunze moarte
Vrednic e toiagul, iată
Și-l ajută să nu cadă.
Lîngă-o rădăcină groasă,
O ciupercă veninoasă,
Cu albastra-i pălărie,
Pe drumet îl tot îmbie.
Nică, lacom, cum o vede,
S-o mănince se repede.
Dar toiagul îl oprește
Și ciuperca o strivește,
Iar pe Nică îl îndreaptă
Către zmeura cea coaptă,
Către murele gustoase,
Din tufișele umbroase,
Către apa de izvor,
Limpede, șopotitor.

Des e codrul. Drumu-i lung.
Zece zile nu ajung
Să-l străbați. Umblînd mereu,
Pentru-un băiețel e greu.
Și picioarele îl dor,
Iar al treilea picior,
Bățul, cît de bun ar fi,
Tot nu-l poate odihni.
— Bine-ar fi să am acum

Un căluț călit la drum.
Aș străbate-ntreg pămîntul,
Întrecîndu-mă cu vîntul!
Bine Nică nu sîrși,
Că deodat' se pomeni
Cu o giză lîngă el.
Și cu glasul subțirel,
Giza-i spuse deslușit:
— M-ai chemat — și am venit!
Umblă vorba, frățioare,
Că dorești să fie soare
În tărîmul tău umbrit.
Să te-ajut... De-aia-am venit.
Avea giza pe spinare
Două mindre aripioare,
Străvezii și poleite
În culori nemaizărite:
Auriul norului,
Verdele izvorului,
Albăstreala fumului,
Flacăra amurgului.
Nică, de uimire-i mut:
«Ce căluț nemaivăzut!»
Se gîndește... «Pasămite,
N-are coamă, nici copite,

Nu strănută, nu nechează,
Are-aripi ce scinteiază.
Dacă m-oi sui pe el,
Rămin fără călușel.»
Giza gândul i-l ghici
Și subțire-așa grăi:
— Nu mă judeca în grabă,
Că mă vezi o giză slabă.
Dacă vrei să-ți fiu cal bun,
Tu ascultă ce-am să-ți spun.
În poiana tăinuită,
Cu lumină smălțuită,
E-un pîriu cam repede,
Plin de pietre netede.
Și pe fundul lui păzește,
Mustăcios, un mare pește.
Și în sprintenele unde,
Două pietre-s mai rotunde.
Cînd le freci mai tărișor,
Sar scintei din trupul lor.
Dacă-n mină-ți scinteiază,
Capeti inimă vitează.
Peștele cel mustăcios
Le păzește dușmănos,
Că el singur vrea să fie
Înzestrat cu vitejie.
Ghicitori tot născocoște
Și se crede mare meșter.
Cine-n cale îi răsare,
El îi pune-o ghicitoare.
Pin-acuma, la ghicit,
Nimeni nu s-a-nvrednicit.
Dacă ai să izbutești
Ghicitoarea s-o ghicești,
Peștele s-o supăra,
Din mustați va scutura,
Unda se va tulbura,
Nevăzut de nimenea,

Mina ți-o vei scufunda,
Pietrele le vei lua.

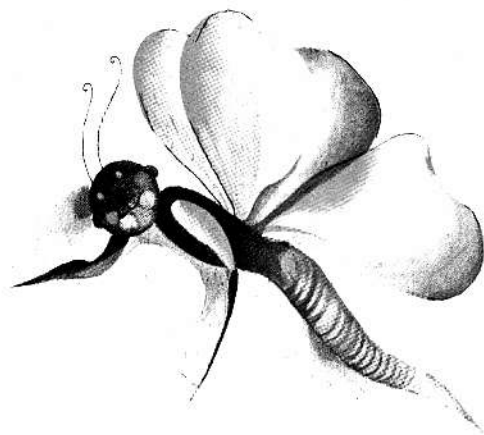
Nică n-a mai așteptat
Să i-o spuie înc-odat
Și porni în pas grăbit
Către locul tănuț.
Bătu-i ajuta să umble,
Îndrumindu-l printre umbre,
Descurcînd tufișurile,
Descalcînd hățișurile.
Și s-au pomenit deodată
În poiana minunată.
Avea iarba moale, moale,
Pentru tălpi subțiri și goale.
Avea umbra dulce, dulce,
Blînd zefirul să se culce.
Ploaia, lunguiata, plînsa,
Se ferea să pice-ntr-însa.
Și pîrful repede,
Plin de pietre netede,
Susura cu sunet viu,
Ascutit și argintiu.
Iar în fundu-i luminos,
Peștele cel mustăcios
Străjuia cu ochii-n zece,
Ca să vadă cine trece.
Cînd îl dibăci pe Nică,
Țanșos începu să-i zică:
— Dacă vrei pe-aici să treci,
Trebuiește să-mi dezlegi
Ghicitoarea, băiețule:
Am un stol de păsărele.
Unele sînt mai bondoace,
Altele ca niște ace.
Una are burtă mare,

Alta — burtă în spinare.
Una e ca un covrig,
Alta — ca un șarpe mic.
Una-i ca o pălărie,
Alta e ca o tupsic.
Iară toate împreună
Știu să cînte, știu să spună
Mult mai mult ca orișicare
Păsărică zburătoare.
Șade Nică, se gîndește,
Ghicitoarea n-o ghicește.
Trece-o clipă, trec și zece,
Nică șade, timpul trece.
Cînd deodată, Nică sare,
Plin de bucurie mare.
Și-amintește de bunic
Care l-a-nvățat de mic
Slovele să zugrăvească,
Și să scrie, să citească
Buchiile-ntortocheate,
Răsucite, dezlegate,
Subțirele, lunguiete,
Mai bondoace, mai semețe,
Care poartă-n miezul lor
Adevăr scăpărător.
— Buchile-s! strigă voios
Nică înspre mustăcios.
Peștele cînd auzi,
Roș ca racul deveni
Și apoi, din nou verzui,
Și-și zbirli mustața lui
Și și-o scutură ciudos
Tulburînd de sus în jos
Unda limpede. Și-așa,
Fără a mai pregeta,
Nică-și scufundă degrabă
Mina ageră, în apă.
Pietrele, rîvnite-atît,

Le-apucă și, hotărît,
 O tuli numaidecît
 Din poiana cu pricina.
 Se-nsera: Scădea lumina.
 Giza-l aștepta să vie
 Și-l primi cu bucurie.
 Nică pietrele-apucă,
 Cu putere le frecă.
 O scinteie se aprinse,
 Giza mică o atinse
 Și, pe dată, ea crescú,
 Mîndră foarte se făcu,
 Aripile-i colorate —
 Pinze mari, desfășurate,
 Că puteau ședeá ușor
 Pe pestrițul lor covor,
 Plîn de ape albăstrui,
 Nică și toiagul lui.
 Nică pietrele-apucă,
 Și-nc-o dată le frecă.
 O scinteie se aprinse
 Și pe frunte îl atinse.

Crescu Nică înc-un pic,
 Bățul rămînînd mai mic.
 Iar în inimă simți
 Aprig dor de vitejii.
 Pe aripă s-a urcat,
 Giza trupul și-a-ncordat,
 Și atinseră în zbor
 Frunțile copacilor.

— Dii! Căluș, de seamă, dii!
 Ei, de-acuma să te ții!
 Că-s pornit pe vitejii!
 Sta toiagul tremurînd:
 — Tot mai bine-i pe pămînt.
 Ai unde să pui piciorul,
 Poș păși cu binișorul.
 Iară giza colorată
 Străbătea ca o săgeată
 Printre nori și printre vînturi,
 Către noi și noi pămînturi.

CÎNTUL III

În castelul Lunii

Liniste... Ce noapte grea!
Nu-i nici lună, nu-i nici stea.
— Măi căluț! Pestrițele!
Nu mai pot de liniște.
Nici să cînt nu-mi vine, zău!
Prea e noapte ca un hău...
Cam așa se tînguia
Nică-al nost' pe cînd zbura.
Iar toiagu-i da întruna:
— Unde-i Luna? Unde-i Luna?

Nourii în mar: fișii
Despletite, străvezii,
Păreau unda fumului,
Mătasea porumbului.
Iară liniștea și ea
Ca un fund de lac părea,
Iar pleoapa tot mai grea.
Cînd, deodată, ce să vezi?
Să tot vezi și să nu crezi:
Pe o pajiște de ceață,

Un castel stătea în față,
 Un castel cu ziduri-nalte,
 Prinse-n iederi tremurate,
 Cu ferestre-ntunecate,
 Nici un colț nu părea viu,
 Ai fi zis că e pustiu,
 Doar din turnul cel de sus
 Filfiră-n zbor adus
 Lilieci mărunți în stol,
 Înșirați pe cerul gol.
 — Hai, Pestrițule, nițel,
 Să vedem ce-i în castel!
 Iar toiagu-i da întruna:
 — Unde-i Luna?
 Unde-i Luna?

Poposiră-n liniște
 Pe pustia pajiște.
 Arbori mari, cu crengi uscate,
 Păzeau tainica cetate,
 Crengi, ca lațuri strâns legate.
 Nică se uita la ele.
 Păreau neclintite, grele.
 Scoase-atunci din buzunare
 Pietrele scăpărătoare.
 Au țîșnit scînteii pe loc,
 Crengile trosniră-n foc
 Și, gemînd, se desfăcură
 De-apăru o poartă sură,
 Cu zăvoarele ursuze
 Ca pecetluite buze.
 Cu un deșt cutezător,
 Nică-atinse un zăvor.
 Poarta prinse a scrișni,
 Se văită, se tîngui,
 Și-apoi se căscă deodat'.

Intră Nică, tulburat.
Cînd păsîră peste prag,
Zise bunul lui toiag:
— Vezi, să calci cu grijă mare.
Nu ştiu, poate mi se pare,
Însă tot ce-ating pe jos
E grozav de lunecos,
Parcă-ar fi — de nu te mint —
Un ciudat covor de-argint
Sau un fluviu îngheţat.
Fii atent, neapărat.

Au mai mers ei înc-un pic,
Şi tot nu vedeau nimic.
Doar ici-colo cite-o aţă
De lumină, rece gheaţă,
Neatinsă, neajunsă,
Ca o lacrimă ascunsă.
Au mai mers ei ce-au mai mers,
Cînd, deodată, ce să vezi?
Să tot vezi şi să nu crezi!
Izbucniră raze verzi,
Ca o ploaie de smaralde,
Pirtea lucie s-o scalde.
Ce lumină de poveste,
Izvorită fără veste!
Nică se simţi-mbăiat
Într-un strai verzui, bogat,
Iar, în faţă-i, o perdea
Foarte-nceţ se deschidea.
Îndărătul ei — mirare!
Sta un ghem umflat şi mare,
Învelit într-un zăbranic,
Ce-i grăi cu glasul jalnic:
— Cine te-a trimis încoace?
Pleacă iute şi-mi dă pace!

Nu mă chinui şi tu.
Ah, te du... te du... te du...

Nică se gîndi un pic
Şi nu pricepu nimic.
— Cine eşti, grăi-ncurcat,
Jalnic ghem întunecat?
Dar un hohot şi mai tare
Izbucni din ghemul mare:
— Ai venit să-mi furi tăcerea,
Lacrimile şi durerea?
Nu ţi-am spus să pleci odat'?
Lasă-mi... ghemul incurcat!
Ce mă tot întrebi întruna
Cine sînt? Hi... hi... sînt Luna...
Şi-ncepu să plîngă-amarnic
Lacrimi grele sub zăbranic:
— Ah, ce trai îndurerat!
Cruntul Namilă-mpărat
E pe soare supărat.
Şi de-atuncea ţara sa
N-o mai pot cutreiera.
Slab, luceafărul de zi
Nu mă poate mulţumi.
Nu-mi dă soarele lumină,
Faţa neagră mi-e, de tină.
Mă ştiam că sînt frumoasă,
Dulcea soarelui mireasă.
Soarele cînd mi-e aproape,
Lung mă oglesc în ape.
El lumine-mi dăruia,
Darnic, din lumina sa.
Dar acum s-a isprăvit:
Namilă m-a izgonit.
Ah, ce dor mă prinde-acuma
Cînd mi-aduc aminte numa'

De-acel loc, în care-odată
Colindam netulburată!
Mi-amintesc: un dîmb domol,
Păsări gureșe, în stol,
O livadă, un pîrîu,
Lanu-odată plin de grîu.
Nu mai vreau să-mi amintesc,
Că mai rău mă perpelesc...
Jalea-n inimă o simt.
Nici nu-mi vine să colind.
M-am închis pentru vecie
În cetatea mea pustie...

Iar covorul argintat,
Lacul luciu și-nghețat,
Întristînd oglinda sa,
Îi șopti lui Nică-asa:
— Sint din țara-ntunecată...

Ei, ce lac am fost odată!
Am venit cu Ea-mpreună.
Ce să fac eu fără Lună?
Lebedele mi-au plecat,
Nuferii s-au scufundat.

De atita jale strinsă
Și amărăciune plinsă,
Nică își simți, duium,
Lacrimi mari făcindu-și drum.
Dinspre suflet către gene,
Lacrimi mari suiau alene.
Supărat pe sine însuși,
Încetă pe loc cu plînsul
Și grăi cu toată graba:
— Ce atita plîns degeaba?
Vorbe ce te fac să suferi,
Cu «vecio» și cu «nuferi»,
Cu «te du» și «ah» și «vai!...»
Alte vorbe, Lună, n-ai?
Ștînd așa, jelind întruna,
Ai uitat că tu ești Luna.
Uite, eu, cît sînt de mic,
Tot o să te-ajut un pic.
Nu știu încă ce-o să fac,
Dar să știi că-i viu de hac
Împăratului hapsîn,
Și-o să fie iar stăpîn
Soarele pe-ntreaga lume
Și pe soarta ta, anume.

Luna, cînd îl ascultă,
Parcă... se însenină,

Și-ncăperea toată, toată,
Parcă fu mai luminată.
Prin ungher, stele-făclii
Scînteiară, sute, mii.
Iar toiagul glăsui
Plin de miez și bătrînește:
— Vezi lumina care crește?
Se numește-așa: nădejde!

Vorba nu-și sfîrșise bine,
Că așa, ca de la sine,
Nică iar crescui un pic,
Bățul iar păru mai mic.
— Hai să mergem, spuse Nică.
Ceata nopții se ridică,
Iar Pestrițul nu dă semne,
S-o fi plictisit pesemne.
Tuturora, rămas-bun!
Iară ție, Lună,-ți spun
Că lumina vei primi-o.
Luna spuse blînd: — Adio!...

Sta Pestrițu-afară, treaz,
Cam ursuz și fără haz.
Că de cînd tot aștepta,
Crunt de tot se plictisea.
Nică se sui pe-aripă
Și porniră într-o clipă.
La fereastra-ngustă stînd,
Luna îi privea plecînd,
Cu ochi mari și plini de dor,
Trimițînd pe urma lor
Tot alaiul stelelor...

CÎNTUL IV

Poporul de Boabe și Hirciogul

Cît era de cînd zburau?
Mersul vremii nu-l știau,
Iar Pestrițu-abia, abia
Că din aripi mai bătea.
Dedesubt, sub ochii lor,
Se-ntindea un lung ogor
Galben și strălucitor.
— Hai, căluț, Pestrițule,
Grijuliu coboară-te
Cu aripile-amîndouă
Pe culoarea asta nouă.
Să cătăm un bob de hrană,
Vreun culcuș într-o poiană,
Că e timp de ațipit.
Toată noaptea am gonit.

Poposiră-ncetișor
Drept pe galbenul covor.
Mii și mii de grîne-nalte,
Aurite și învoalate,
Fremătau în boarea blindă
Din tulpina lor plăpîndă
Și își aplecau, bălaie,
Umbreluțele de paie,
Boaba plină și rotundă
Cît mai bine s-o ascundă.
Roșii maci, din loc în loc,
Puneau pete ca de foc
Cu-o feștilă la mijloc.
Iar colò stăteau, străini,
Înțepații de ciulini.

Se culcă Pestrițu-n lan
 După zborul năzdrăvan,
 Iară Nică și cu bățul,
 Înțeleptul, șugubățul,
 O porniră, călători,
 Prin noianul de culori.
 Flori albastre, străvezii,
 Păreau stropi de apă, vii,
 Tremurînd în zori de zi.

Cînd o voce mărunțică
 Se-auzi chiar lîngă Nică:
 — De-ai sosit cu gînduri bune,
 Noi un «bun venit» ți-om spune.
 De-ai venit să calci pe noi,
 O să știm porni război.

Nică se uită uimit
 După glasul auzit,
 Neînțelegînd și pace
 Cui și pentru ce nu-i place!
 Agățat pe-un virf de pai,
 Șa un bob rotund, bălai.
 Vîzu Nică, negreșit,
 Că-i un bob mai... răsărit.
 Nică-i spuse: — Nu gînd rău
 M-a adus în lanul tău;
 Că-s pornit în lumea mare
 Să mă fac voinic și tare,
 Să-mi slobod pe mîndrul soare,
 Stăvilît în țara mea
 De un zid de piatră grea,
 Să nu poată lumina.
 — Ce folos că ești voinic?!

Zise bobul cel pitic.
 Căci la noi e mare jale!
 Răi hîrciogii ne stau în cale.
 Oare-ai să ne poți scăpa
 De hîrciog și haita sa?
 — De hîrciog? Cu ce vă sperie?
 Cu mustața-i ca o perie?
 Sau cu șoldul lui blănos?
 Sau cu ochiul lui sticlos?
 — Nici cu ochiul, nici cu blana.
 Mai adîncă ne e rana.

El grăunțele ne fură
Și-n pîrdalnica sa gură
Le zdrobește și le roade,
Bietele făpturi de boabe!
Are-acasă-o vizuină,
De grăunțe toată plină.
Stringe-ntruna la hambar,
De ni-e traiul mult amar.
După ce-și sfîrșește raita,
Se îngrașă toată haita.
Lacomii ne fură-n cete
Și ne rod pe îndelete,
Hrăpărește rozătoare,
Cu peri mici, cu gușa mare.

Nică asculta-n tăcere.
Stringe bățul cu putere.
— Hai cu mine, îi grăi
Bobul. Și pe loc, coti
Pe-o cărare strecurată
Printre flori cu frunza lată.
— Trebuie să fii trudit;
Ți-oi afla culcuș umbrit.
Mai întii te hodinește,
Rupt cum ești de drum, firește.
Ia-ți din nou puteri, fii tare,
Ca să lupți mai cu-nfocare.

Poposiră, în sfîrșit,
În loc tainic și tihnit:
Iarbă moale, umbră dulce,
Numai bună să se culce.
Iarbă deasă, pături, pături;
Cu toiagul lui alături,

Nică-ndată se lungi
Și c-un zîmbet, adormi...

«Ce-o fi larma asta mare?»
Nică sare în picioare.
Foșnesc frunzele avan,

Foșnesc grînele în lan,
Bate-un vînt cu șuier lung,
Sar ciulinii și-l împung.
Boabe cad, se duc de-a dura,
Vrejurile-și frîng făptura,
Iar pe cerul fără pată
Nouri mari s-au strîns deodată,
Nouri vineți și umflați,
Răsuciți, încîrligați.
Din tufișuri și din găuri,
De pe margini de coclauri,
Începu să iasă-n goană
Haita hoților cu blană.
Răi hîrciogii, cu gușa mare,
Cu spic luciu pe spinare.
Colții le ieșeau din gură,
Gheara-și repezeau cu ură,
Năvălind în lanul mare
Toată hoarda lor de fiare.
Strigă Nică-n urma lor:
— Stați pe loc, turbaților!
Zice unul din hîrciogii:
— Tu cu noi să nu te joci!
Ce să stăm? Le facem seama!
Și-ncepură să dea iama.
Ghearele, măruntele,
Scormoneau grăunțele.
Gușile cutremurate
Se umpleau pe satureate.
Nică, în minia-i mare,
Scotoci prin buzunare,
Ca, prin pietrele vrăjite,
Să-i alunge, pasămite.
Geaba buzunaru-l scurmă,
Căci de pietre — nici o urmă!
Negreșit or fi picat
Prin văzduhu-ntunecat.
«Ce să fac?» se frămînta.

«Unde e puterea mea?»
Iară bătu-i spuse așa:
— Pietrele nu le mai ai,
Dar pe gânduri să nu stai.
Vremea a venit acum,
Singur să-ți croiești un drum.
Nu lăsa hîrciogii — droaie —
Lanul nostru să-l despoaie.
Și-au pornit cu pasul mare
După haita stricătoare.

Ronțăiau de zor, de zor,
Toți hîrciogii în ogor.
Cînd, s-au pomenit cu Nică,
Ghioaga-n mină, fără frică
O rotea și-i nimerea
Peste mutra lor cea rea.
— Na-vă, leneșilor, na-vă!
Haita grasă și hulpavă!
Iar hîrciogii aiuriți,
Înghionțiți și fugăriți,
Se suceau, se învîrteau,
Se-mpingeau, se-ncălecau,
Iar, în blana lor, scaieți,
Lipicioși, încurcăreți,
Se-ncleștau. Și moi tulpini
Sau mai aspre rădăcini
Pe hîrciogii mi-ți-i legau
Si de gușă îi strîngeau.
Nourii cei mari și groși
Se rotiră pîntecoși,
Începînd să lepede
Cite-o ploaie repede.
Cădeau stropii repeziți
Pe hîrciogii zăpăciți.
Boabele stăteau și ele

Cuibărite sub umbrele,
Așteptînd cumînți sub glugă
Haita lacomă să fugă.

Cînd ogorul fu spălat,
De jivine curătat,
Apăru pe cerul nou
Un briu lat, de curcubeu.
Bobul gîngaș pe tulpină
Se da-n leagăn, sub lumină.
Toată lumea lor pitică
Îi grăi în cor lui Nică:
— Mulțumim nemăsurat!
De urgie ne-ai scăpat.
Voinicel picat de sus,
Noi îți mulțumim nespus.
Și-ți dorim cu mic, cu mare,
Țara ta să aibă soare.
Iar un bob mai rotunjor,
Bucătarul grînelor,
Ce purta semeț pe cap
Un fes roșu dintr-un mac,
Îi întinse-un bob de rouă
Într-o nucă ruptă-n două:
— Apa să ți-o ai aproape...
— Mulțumesc, popor de boabe!

Și porni cu pași grăbiți
Ca să-l afle pe Pestriț.
Cît privi în jurul lui,
Ia Pestrițul de-unde nu-i!
Se uită o dată-n sus,
Și-și văzu căluțul dus
Totmai hăt, pe curcubeu,

Înmuindu-și tot mereu
Aripa scînteietoare
În pîraiele de soare,
În spărtura norilor,
Lustru dînd culorilor,
Primenit, strălucitor,
Iată-l gata pentru zbor.
Se urcară — și-au pornit,
Ceru-ntreg părea clătît.
Dedesubt, sub ochii lor,
Foșnea pașnicul ogor,
Însoțindu-i unduit —
Pînă nu s-au mai zărit.

CÎNTUL V

Oceanul lui Caracatiță-mpărat

Clapa-clipa, clipa-clapa,
Uite-așa se joacă apa.
Plica-placi și placa-plici,
Lîngă stînci cu colții mici,
Dingalang și langadîng,
Ca un clopot din adînc.
Fișiiș și fișiiăș,
Lîngă malul cel golaș.
Cîte cîntece-n ocean!
Și de dor, și de alean,
Și de zîmbet, și de jale,
Poartă-n valurile sale.
Ca de sticlă-i verde-obrazul,
Cînd mocnește-n el necazul.
Vinăt și-nspumat de sare,
Cînd obida îl dogoare.
Uneori, trandafiriu,
Cînd amurgu-i încă viu,
Alteori e albăstrui —
O oglindă cerului.
Într-o zi, un murmur surd,
Ba mai lung, și ba mai scurt,

Prinse să străbată-ntînsul,
Oceanul, necuprînsul.
Unde mici, cu boturi ude,
Șopteau vrute și nevrute,
Valu-nvolburat și mare
Se topise de mirare,
Că pe cerul nepătat
Se-arăta ceva ciudat:
Nici tu gîză, nici tu cal,
Nici tu nor, nici animal!
Ce-o fi pata de culoare?
Mult ciudata zburătoare?
Voi, copii, desigur, știți:
Era Nică pe Pestriț!

Ei pluteau de-o vreme lungă,
La pămînt cătînd s-ajungă.
Cînd zăriră dedesubt
Cîmpul apei, ne-ntrerupt,
Nică-și scoase-opincile,

Desfăcîndu-și chingile,
Și Pestrițului îi puse,
În opinci, două lăbuțe,
Ca-ntr-un fel de bărci micuțe.
Astfel coborîră-n zbor,
Pînă-atinseră ușor
Fața lină-a undelor.

Și norodul peștilor.
Cît putem încă vorbi,
Noi îți spunem: Fugi de-aci,
Nu cumva să te înhațe,
Nu cumva să-i cazi în brațe!

S-au strîns toate împrejur:
Valul verde, valul sur,
Și un val mai albastrui,
De culoarea cerului.
Nică se uita la toate
Și-i păru că-s întristate.
— Bună ziua, undă-albastră!
— Nu e bună ziua noastră...
— Valuri, bine v-am găsit!
— «Bine» nu-i prea potrivit...
— Care vi-i durerea, oare?
Văd c-aveți belșug de soare.
Ce tărîm e oare-acesta?
Unde ne-a adus povestea?
— E-un tărîm de robi și roabe.
Triste-s ale noastre ape,
Că grozav ne-a-nspăimîntat
Caracatiță-mpărat!
— Caracatiță? Ce nume!
Cum arată el anume?
— Are brațe lungi și slute,
Lacome și desfăcute,
De te strînge-n brațe, mori.
Are sute de comori,
Perle mari și scump mărgear,
Scormonite din ocean.
Pentru el trudem de zor
Toată ceata apelor

Valul, biet, se clătina
Încrețindu-și fruntea sa.
Nică se uită în jos,
În adincul unduios,
Și văzu un lung convoi,
Pești de orice chip și soi,
Toți purtând pe-a lor spinare
O povară mult prea mare.
Un calcan cu aripi late,
Gîrbovit, ducea în spate
O cochilie de scoică,
Rotofeie ca o doică.

Zise Nică: — Stînd așa,
Pin-la unul v-o mîncă.
Uite, să pornim acum
Către el, și toți, duium,
Să-ncercăm să-l facem praf,
Cît o fi el de grozav!
— Stai, așteaptă, stai o clipă,
Valul îi grăi în pripă.
Noi ne-am duce, însă, frate,
Apa cum o vei străbate?
Tu în apă n-ai să poți
Să stai mult, cum stăm noi toți.

Mai văzu țîșnind încoace —
Ca dintr-o testea de ace
Risipite-n unde line —
Un roi lung de aterine
Ducînd, slabe, subțirele,
Fel de feluri de surcele.
Căișori de mare-o ceată,
Prinși în ham, făceau corvoadă,
Tot trăgînd ca pe-o caleașcă
Jumătate ciob de ceașcă.
— Dar măcar vă răsplătește
Pentru cît i se muncește?
Pe un val îl întrebă.
— Cine? Caracatiță?
Zise valul plin de ură.
Ne ia hrana de la gură!
Ne muncește, ne doboară!
Și ne-nhață, ne omoară!
Cu opt brațe cite are,
Să tot strîngă, să tot care
La avere, cu toptanul,
Să-și îngrașe burduhanul!

— Las'! O cale vom găsi!
 Nică grabnic pescui
 Din adînc o scoică goală,
 Pîntecoasă ca o oală,
 Tare cum e cremenea,
 Dar putea privi prin ea,
 Străvezie cum era.
 — Ei, Pestriț, fie ce-o fi!
 Dar un pește îi șopti:
 — E o țevă în străfund,
 Ierbi cu plete o ascund.
 Țevă lungă, de folos
 Pentru drumul tău de jos.
 De un capăt o vei ține,
 În celalt, gîndind la tine,
 Giza ta, frumoasa, buna,
 Aer va pompa întruna.
 Nică, deci, l-a ascultat
 Și-n adînc s-a scufundat.

Bățul lui cel credincios
 Îl cîrmea plutind în jos,
 Iar lumină pe cărare
 Dădeau stelele de mare.
 Ce nisip era pe fund!
 Moale, neted ca un unt.
 Ierburi mari și despletite
 Fremătau neliniștite.
 O zburdalnică hamsie,
 Cu spinarea argintie,
 Lîngă Nică se opri
 Și la timp îl preveni:
 — Slugile-mpăratului
 Din preajma palatului:
 Cruntul mărilor rechin,

Cu preanobilul delfin,
 Crabii negri, lunecoși,
 Și morunii pîntecoși
 Sînt de-același soi hapsîn
 Ca și crudul lor stăpîn.
 Însă ai noroc — ce zici —
 Țștia astăzi nu-s aici,
 C-au plecat la vînătoare,
 Mai departe, hăt, pe mare.
 Și-o să-ți fie mai ușor
 Ucigașul să-l doborî.

Cînd, deodată, leneș foarte,
 Cu un mers cam într-o parte,
 Un crab negru se-arată,
 Lîngă stîncă lunecă,
 Lung și mare cît un stîljen,
 Cu picioare de păienjen.
 Nică-n apa cea adîncă
 Se ascunse dup-o stîncă.
 Bine-apoi cînd îi veni,
 Din băieri se opînti
 Și își năpusti toiagul
 Mai, mai, mai, s-omoare crabul.
 Crabul însă-avea pe spate
 Platoșe de oase late.
 Nu muri... dar se-nvîrtea,

Amețit de-a binelea.
Cu vârful toiagului
Pe spinarea crabului,
Nică-i porunci cu foc:
— De nu vrei să pieri pe loc,
Mișcă-te și du-ne-ndat'
La stăpîn-tu împărat!
Și, cu pești cu tot, duium,
O porniră iar la drum.

Au ajuns. Un zid de sare
Îi oprea de la intrare.
Deci, săpară cu temei
O portiță pentru ei.
Și intrară, în sfârșit.
Ce țărîm ciudat, vrăjit!
Se afla, în ocean,
O grădină de mărgean.
Arbori mari, portocalii,
Plini de scoici și cochilii,
Roșii crengi în unda largă,
Apa-nsîngerînd-o parcă.
Și pătrunseră-n castel.

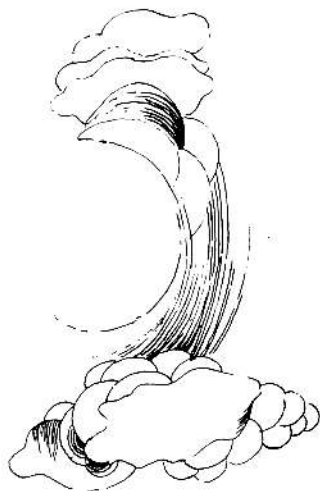
Ce minune! Fel de fel
 De sidefuri jucăușe,
 Perle albe... Când o ușe
 Grea și zdrăvănă, de sare,
 S-a deschis cu zgornot mare
 Și un glas se auzi:
 — Spuneți, ce cătați aci?
 V-am pofit? Nu-mi amintesc!
 Aș putea să vă strivesc!
 Astăzi tot nu am la masă
 Decît pești cu pielea groasă.
 Mi-ar prii ceva de soi,
 Pești mai gingași, cam ca voi!
 Cine merge-n frunte oare?
 Văd că nu-i înotătoare.
 Are-o scoică pe obraz,
 Ce vietate fără haz!
 — Împăratule slăvit,
 Zise crabul ametiț,
 Vietatea fără haz,
 Cea cu scoica pe obraz,
 M-a izbit în carapace,
 M-a silit să viu încoace.
 Vai, slăvite împărat,
 Ai să poți ierta vreodat'
 Sluga ta cea preaplecată,
 Sluga ta cea vinovată?
 — Tu să taci! se auzi.
 Lasă, că ne-om socoti!

Nică se apropiă
 Și cu silă se uită,
 Cum stătea pe-un tron de sare
 Cel Mai Mare peste mare;
 Cu opt brațe-ncolăcite
 Odihnea pe moi, tivite,

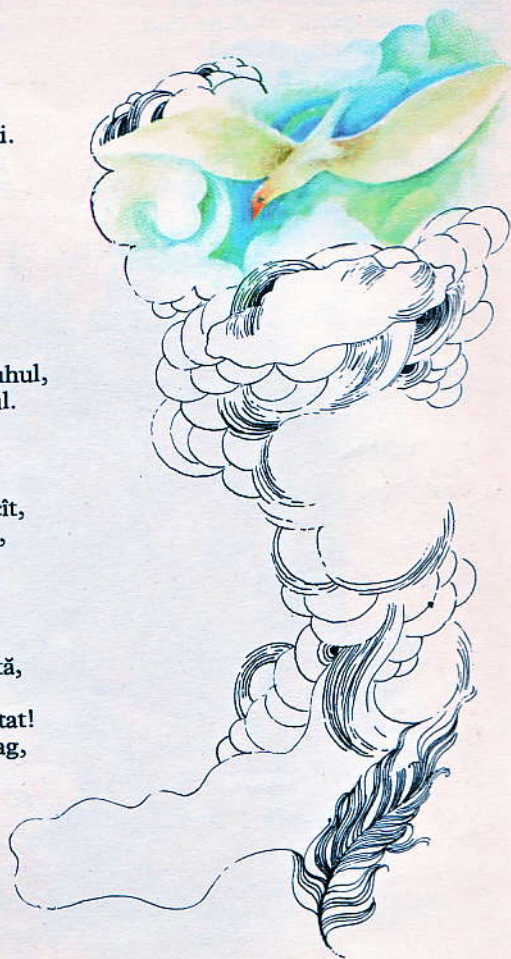
Perne dintr-un mușchi verzui.
 Avea ochi holbați și șui,
 Un cioc lung și hrăpăreț
 Și un pîtec mult semeț.
 — Ce te uiți? grăi a scîrbă,
 Mișcînd ciocul ca de cîrpă,
 Caracatiță-mpărat.
 Fugi cît nu te-am apucat!
 — N-am venit să te înfrupt.
 Am venit ca să mă lupt!
 Hai, să te vedem la faptă!
 Zise Nică. 'N mîna dreaptă
 Bățul tot mai mult crescui,
 Paloș strașnic se făcu.
 Caracatiță, alene,
 Se desprinsese de pe perne.
 Nu prea-ncet, dar nici prea iute,
 Cu opt brațe desfăcute,
 Și deodată, tilhărește,
 Sprinten, cît ai zice «pește»,
 Pe flăcău l-a-nlănțuit
 Și l-a strîns, de-a pîrîit.
 Nică-abia își descleștă
 Brațul drept, că-l ridică,
 Și jivinci, cu nesăț,
 Îi și reteză un braț.
 Singe negru podidi,
 Caracatiță scrișni,
 Tot privindu-și brațul lung,
 Caracatiță cel ciung.
 Și cum sta descumpănit,
 Nică iar s-a opintit,
 Mușchii toți și-i încordă
 Și-nc-un braț îi reteză.
 Caracatiță, turbat,
 Se-ncordă și el deodat' —
 Șase brațe mai erau
 Ce pe Nică îl strîngeau.

Și băiatu-ncet simțea
 Cum puterea-l părăsea.
 Caracatiță, cu sete,
 Îl strivea pe îndelete.
 Ciuda, furia și ura
 Îi făceau mai grea strînsura.
 Clipe mari treceau, treceau,
 Și pe Nică mi-l slăbeau.
 Peștii n-au mai stat pe gînduri,
 Freamăt lung trecu prin rînduri
 Și, țîșnind cu iureș mare,
 Pe-mpărat, cu înfocare,
 Ba pe ochi i se-așezară
 Și privirea-i astupară,
 Ba virîndu-se-n tot locul,

Încercau să-i rupă ciocul,
 Iară purecii de mare
 Îl ciupeau fără cruțare.
 Caracatiță slăbi.
 Nică iar se opinti,
 Paloșul îl repezi,
 De cinci brațe-l mai ciunti.
 Ultimul mai atirna,
 Slab și jalnic se zbătea
 Și de Nică se desprinsese.
 — Caracatiță învins e!
 Peștii, prinși de fericire,
 Dănuiau fără oprire.
 Caracatiță-mpărat,
 Schilodit și-nsîngerat,
 Cel de-i merse-n lume buhul,
 Își dădu, năprasnic, duhul.

— Vreau să ies numaidecît,
 De cînd stau, mi s-a urît,
 Zise Nică. Și l-au dus
 Peștii-ncet, încet în sus.
 Cînd la aer au ajuns,
 Nică respiră o dată,
 Și, umplîndu-și gura toată,
 Se simți înviorat.
 — Măi Pestriț, mi-ai ajutat!
 Tu mi-ai fost prieten drag,
 Și tu, bunule toiag.

Lin, plutiră înspre mal,
Duși ușor de-un mare val.
Spuneau peștii, rînd pe rînd,
Boturi umede-ntinzînd:
— Carăcatiță s-a dus.
Pe hain tu l-ai răpus.
Voinicel picat de sus,
Noi îți mulțumim nespus.
Și-ți dorim cu mic, cu mare,
Țara ta să aibă soare.

Malul darnic i-a primit
Cu nisipu-i aurit.
Iar o pasăre șoldană,

Albă-n fiecare pană,
Le grăi: — Hei, călători,
Sînt hulubul mărilor,
Pescărușul mi se spune.
Voi, care plecați în lume,
Să luați și pana asta,
Și-unde-oți întîlni năpasta,
Fluturați încrezători
Pacea albei ei culori.

Nică pana o luă,
Pe Pestriț încălecă,
Și zburară-n depărtări,
Tot mereu spre alte țări,
Către noi culori de zări...

CÎNTUL VI

În țara Barbă-Coților

— Uite-o uliță pietroasă!
Uite-o curte! Uite-o casă!
O ogradă, o ulucă!
Uite-o rufă se usucă!
Fumul iese lin prin coș,
Colo cîntă un cocoș,
Glasul lui cel răgușit
Le vestește c-am venit.
Printre oameni sîntem iar,
Măi toiag! Măi armăsar!

Sărea Nică ne-ncetat,
 Tulburat și încintat,
 Privind plin de nerăbdare
 Omeneasca așezare.
 Lîngă-o scorbură bătrînă,
 Sta Pestrițul într-o rină,
 Odihnindu-se de zbor.
 Nică, iute de picior,
 Apucînd toiagul lui,
 O porni așa, haihui.
 Bățul nu-i mai ajungea
 Decît pîn-la briu abia
 Dup-un timp se-oprîră lîngă
 O mocirlă nu prea-adîncă,
 Peste care se boltea
 Un podeț ce-abia, abia
 Pe picioare se ținea.
 Și-ntr-un par înfiptă sta
 O tăbliță ce spunea:
 «Nu călcați, podul stricat!»
 Dup-un colț coti deodat'
 O băbuță girbovită,
 Scofilcîță și zbircîță,
 Îndoită greu din șele,
 Cu-o povară de surcele.
 Spre podeț se îndreptă
 Și, cu pasul sting, călcă.
 Lemnul putred pîrii,
 Bătrînica șovăi
 Și, scăpînd desaga plină,
 Bildîbîc — căzu în tină.
 Nică — zdup! — prin valuri unse
 Pe băbușcă o ajunse
 Și o scoase-ncet la mal.
 Era vie, da-n ce hal!
 Murdărită, jupuită,
 Cu broboada zdrențuită...
 — N-ai citit — îi spuse Nică —

Cum că cine calcă, pică?
 Scrie-acolo răspicat:
 «Nu călcați, podul stricat!»
 Dar băbuța-ntr-un oftat:
 — Ei, se vede, frățioare,
 Că sosești din depărtare,
 Că altmînt relea ai ști
 Că noi nu putem citi.
 Vai! Săraca țara asta!
 Greu o mai lovi năpasta!
 N-avem parte de-nvățat,
 Nici de ris, nici de cîntat.
 Barbă-Cotii-s domni în țară
 Și-au furat o carte rară:
 Marea carte-a-nțelepciunii
 Ce ne-au dat-o-n dar străbunii.
 Și de-atunci, ca-n neguri dese,
 Pruncii cresc fără să-nvețe,
 Fără drept la frumusețe,
 La lumină și povețe.
 Vezi, de unde, măiculiță,
 Să știu eu ce-i pe tăbliță?

— Cine-i Barbă-Cot acesta?
 Unde ne-a adus povestea?
 — Nu e unul, șase sint.
 Năpădiră-acest pămînt
 Într-o noapte de furtună,
 Fără stele, fără lună,
 Cartea scumpă ne-au răpit,
 Temniți negre au zidit
 Și s-au pus pe prădăciuni,
 Pe batjocuri și minciuni.
 Își umplură-ogrăzile,
 Grajdurile, lăzile,
 Și pe-ospețe se-așezară

De cu zori și pînă-n seară,
 Curge vinu-n valuri roșii,
 În cuptor se frig cocoșii,
 Giște-noată în jumări,
 Micii sfirîie-n frigări
 De cu zori și pînă-n seară,
 Pin-se face ziuă iară.
 De-așa trai nerușinat,
 Ca o bute s-au umflat.

Și cînd ies, abia le-ncap
 Pălăriile pe cap
 Și picioarele-n ciorap.
 Sub bărbii stau gușile,
 Grase ca găluștile,
 Au colți lungi și strîmbi de fiară,
 Și la deget cîte-o gheară.
 Ochii lor par focuri verzi,
 Cînd te uiți în ei, te pierzi.
 În toți anii, negreșit,
 Cîte-o fată ne-au răpit;
 Cea mai sprintenă codană,
 Cea mai iute fetișcană,
 Cea mai harnică și bună,
 Slugă pentru ei s-o pună
 La așa cumplită treabă,
 Că nici una nu mai scapă.
 Și-au o haită de zăvozi,
 Toți cu innodate cozi,
 Care slobozesc din bot
 Flăcări cu venin cu tot.
 Cîinii, de cînd s-au născut,
 Pic de soare n-au văzut:
 Ziuă-n beciuri stau, în umbre.
 Noaptea doar pornesc să umble.

De-ntuneric înrăiți,
 Umblă-ntruna hămesii
 Și-l pindesc pe om — să vie-n
 Calea lor — să mi-l sfîșie.
 Chiar în noaptea asta, iată,
 Au să spintece o fată;
 Barbă-Coții-au hotărît
 Moartea ei, numaidecît,
 Că n-a vrut să fie slugă

Și-a-ncercat din sat să fugă.
 — Cum o cheamă?
 — Subțirica.
 Fata nu știa ce-i frica.
 Toți o îndrăgeau mereu,
 Astăzi toți o plîng din greu...
 — Subțirica unde-i? Unde?
 — Închisoarea o ascunde,
 Și-mprejur, adînc săpate,
 Pivnițele-ntunecate.
 Stau zăvozii la un loc
 Și tot scui-pă-otrăvi și foc.
 — Barbă-Coții un' se-ascund?
 Pin' la ci vreau să pătrund.
 — Vrei să-i vezi? Ascultă bine:
 O să-i vadă orișicine,
 Că e zi de jale mare,
 De-aia, Barbă-Coții-mi pare
 Ies cu toții la plimbare;
 Ar voi să bage frica.
 Să uităm de Subțirica.
 Ia-o tu pe drumul cela,
 Și apoi la stînga, de la
 Primul colț, și-apoi la vale,
 Și-o să-i întilnești în cale,
 Zise baba puțintică,
 Depărtîndu-se de Nică.
 Îndoită greu din șele,
 Luă povara de surcele,
 Și-o porni, tîrîș-grăpiș,
 Pină dispăru-n tufiș.

Nică-o luă pe drumul cela,
 Și apoi la stînga, de la
 Primul colț, și-apoi la vale,
 Ca să-i întilncască-n cale

Pe toți șase, chiar pe toți
 Fioroșii Barbă-Coți.
 Și ajunse într-un loc:
 Lume multă, ca la foc.
 Și de bine ce ajunse
 Și-n mulțime se ascunse,
 Auzi un zgomot mare,
 Ca de ruginite fiare:
 Tobe, surle și țimbele,
 Sticle sparte, crătiți goale,
 Bufnete ca din butoi,
 Răcnete și tărațoi.
 Mai întîi veni în cale,
 Spărgînd sticle, ciocnind oale,
 O fanfară prea ciudată,
 În firețuri îmbrăcată,
 Și-ncepură să coboare,
 În trăsurile strălucitoare,
 Barbă-Cotu-ntîi, apoi
 Dînsul, Barbă-Cotul doi,
 Trei și patru, cinci și șase,
 Toți cu trupuri pîntecoase
 Și umflați, c-abia le-ncap
 Pălăriile pe cap
 Și picioarele-n ciorap.
 Clătînîndu-și țestele,
 Turuiau nevestele
 Că aveau soții umflați,
 Slute și-mpopoțonate —
 Șase cepe uriașe,
 Vestele și cîrcotașe.
 Tot convoiul lor ursuz
 Se tîra pe drum în sus.
 Nică-atuncea ce și-a zis?
 Iute, cît ai zice «pis»,
 Înainte le-a plecat
 Spre podețul cel stricat.
 C-un cărbune, pare-mi-se,

Luă tăblița jos și scrisă,
Plin de-obidă și cu ghes:
«Treceți! Podul a fost dres!»

Barbă-Coții-acum soseau,
Surile se auzeau,
Și-a-nceput pe pod să treacă
Slută, ceata lor întreagă.
Cît ai zice «pițigo»,
Se treziră în noroi.
Țipau soațele-ntr-o parte,
Ca mușcate de un șarpe,
Barbă-Coții în cealaltă,
Păreau broaște mari de baltă;
Multă vreme-a curs pe gîrlă
Pîn-iesiră din mocirlă.

Nică între timp se duse
Lîngă oameni și le spuse:
— Ați trăit o viață-ntreagă
Doar cu-obida în desagă.
Mai aflai că, peste toate,
Vi-e și-o carte încuiată
Cu peceti și cu lăcate;
N-aveți parte de-nvățat,
Nici de ris, nici de cîntat;
Auzii c-ar fi și-o fată
De lighioane-ncătușată.
Haita cruntă o păzește,
Mîrîind la ea ciînește.
Hai să mergem s-o scăpăm,
Din cătuși s-o dezlegăm.
Am să vă învăț ceva
Care vă va-mbărbăta.

Voi nu știți nici să cîntați,
Sînteți muți, întunecați.
Hai, un cîntec să țîșnească
Din durere omenească!

Și-ncepură toți să cînte,
Glasul liber să-și avînte:
«Subțirică, fată, fată,
Fetișcană-ncătușată,
Măre, te-au închis stăpînii,
Fiara codrului și cîinii,
Și te-au dus, te-au dus,
te-au dus,
Și în lanțuri mi te-au pus,
Să-ți ia viața pe nimică,
Subțirică, Subțirică!»
Cîntecul înalt suna
Toate văile umplea,
Pajiștile fremătau,
Flori din somnuri se trezeau,
Și-n mărunț, paharul lor,
Curgea cîntecul, ușor.
Barbă-Coții, lîngă baltă,
Stau și-aud cîntarea-naltă,
În picioare sar deodată:
Prea-i cîntarea înfocată.
Și-și ascut morocănoși
Dinții lor cei veninoși,
Și-și gătesc cu încordare
Lungi și ascuțite gheare.

Iar pe drumul care duce
La-nchisoarea din răscruce,
Oamenii, mergînd în ceată,
Cu furci, coase, bardă lată,

Se opriă dintr-o dată,
 Că, pe-un delușor gălbui,
 Stătea Barbă-Cot întii.
 — Unde mergeți? el le țipă.
 Ce-ați pornit-o-așa în pripă?
 Stați puțin, că știu o lege.
 Ne putem noi înțelege!
 Vă voi da orice în dar,
 Și pe Subțirica chiar,
 Și, ca semn că vă iubesc,
 Iată ce vă dăruiesc...
 Și zvirlu spre ceata lor
 Un inel strălucitor.
 Dădu unul să-l ridice,
 Dară Nică-a prins să strige:
 — Nu-l atinge! Cine știe
 De n-ascunde-o viclenie!
 Și cu bățu-atinse-ușor
 Inelușul rotunjour.
 Un mănunchi de șerpi țîșni,
 Bățul îl încolăci,
 Oamenii se năpustiră
 Și cu furca-i nimiciră.
 Barbă-Cot, descumpănit,
 Scoase-un țipăt ascuțit,
 Se schimbă în șobolan
 Și-o tuli, fugind avan,
 Cu codița-ntre picioare,
 Pînă a pierit în zare.

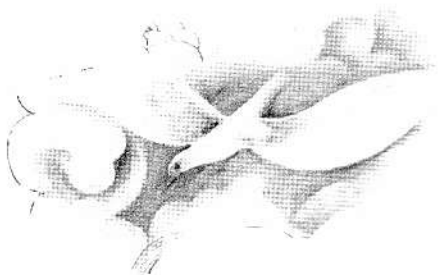
Au mai mers ei tot așa,
 Soarele îi dogorea,
 Cînd deodat', cît ai clipi,
 Barbă-Cotul doi sosi:
 — Ah, prieteni scumpi, ce bine
 Că vă întilnesc, în fine.

Vreau cu voi să fiu mereu.
 Trebuie să știți că eu
 Sînt o giză, sînt un pui,
 Nu vreau răul nimănui!
 Și spre ei o mină-ntinse,
 Ceata însă nu i-o prinse,
 Ci cu furci și cu topoare
 Tăbărîră să-l omoare.
 Barbă-Cot prelung gemu,
 Și un uliu se făcu,
 Înfigîndu-și zborul șui
 Drept în-naltul cerului...
 Înainte tot mergeau,
 Ceilalți patru n-apăreau.
 Au intrat în codrul mare:
 Umbră, foșnet și răcoare,
 Țesături de crengi și frunze,
 Peste locuri mute-ascunse.
 Nică, el, pășea în frunte,
 Pe-o podea de crengi mărunte.
 Cînd, deodată-n stînga sa
 Un copac cu coama grea
 Începu a se mișca.
 Și-n trei locuri, încă, iată,
 Arbori mari stăteau să cadă
 Peste oameni... Hei! Păzea!
 ...Oamenii-apucară-abia
 Grabnic înapoi să dea,
 Că, icnind adînc din trunchi,
 Frunze-n jur stîrnind mănunchi,
 Arborii se prăbușiră.
 Oamenii se dumiriră:
 — Iată Barbă-Coșii! Iată!
 Și s-au repezit îndată,
 Dar în loc să dea de ei,
 Patru dihori mititei
 Au zărit, zbughind-o iute,
 În desigurile mute.

Și-au ieșit din codru. Iacă
 Închisoarea cea posacă.
 Împrejur, adînc săpate,
 Pivnițele-ntunecate,
 Și răzbea de hăt-departe
 O cîntare tristă foarte,
 Un glas dulce, plin de dor,
 Dus de unda norilor:
 «Liberă am fost cîndva,
 Cum în crîng o păsărea,
 Cum e vîntul pe cîmpie...
 Acum zac în colivie.
 Ce trai greu, ce trai de moarte,
 Cînd de oameni ești departe!
 Liberă am fost cîndva,
 Cum în crîng o păsărea...»
 — Subțirica-i! toți strigă.
 Glasul ei răzbate-afară!
 Dar din beciurile-adînci,
 Dintre gropi și dintre stînci,
 Haita crunților zăvozi
 Scoase-un urlet fioros,
 Că ecoul munților
 L-a întors de nouă ori.

Sta pe gînduri ceata-ntreagă:
 «Cum să facă? Cum să treacă?»
 Nică se gîndi... și scoase
 Pana păsării frumoase,
 Albul porumbel de mare,
 Cu zbor blînd, cu ciocul tare.
 Pana o suflă în vînt,
 Vîntul o goni curînd
 Hăt, departe, iute, iute,
 Ceata noastră s-o ajute.

Nu trecu prea mult și iată-n
Zare străluci o pată,
Un nor alb de zburătoare
Filfilă cu grabă mare.
Cînd ajunse peste ceată,
Stolul lor făcu o roată,
Toate-apoi plutiră-ndat'
Peste hăul cel căscat,
Peste gropi și peste stînci,
Către beciurile-adînci,
Și cu ciocul începură
Să cioplească-n zid spărtură.
Șase ceasuri l-au ciocnit,
Și spărtura s-a ivit.
Haita de zăvozi, pe dată,
Încercă să se repeadă,
Dar lumina zilei, tare,
Le pătrunse-n închisoare
Cu potopul ei de soare,
Cu albeața penelor
Ce sclipeau în fața lor.
Nedeprinși cu-așa lumină,
Ochii lacomi, de jivină,
Le crăpară — și zăvozii,

Șfichiindu din vîrfurile cozii
Și scuipînd cumplit din bot
Flăcări cu venin, cu tot,
Se izbiră, se mușcară,
Și-ntre ei se sfîșiară.

Păsările călătoare,
Veșnic dornice să zboare,
O porniră înapoi
În prelung și alb convoi.

Nică nu mai așteptă,
Pe Pestriț îl fluieră,
Pe aripa-i se sui,
Peste hău domol pluti.
Porțile-nchisorii, toate,
Zăngăniră din lăcate
Și căzură tunător.
Nică, sprinten de picior,
Străbătu-ncăperile,
Cercetînd ungherele:
Iat-o, pusă la o parte,
Marea-nțelepciunii carte,
Cu coperta aurită
Și de vreme înnegrită.
Sus, în tainița sihastră,
O găsi pe fata noastră.
Lanțurile le fărma,
Strîns în brațe-o apucă,
Și-o trecu pe giza lui,
Peste gura hăului.

Ceata-n chiot îi primi
Pe vitejii ei copii...

Și atunci, întâia dată,
 Nică se uită la fată.
 Subțirica-avea ochi mari,
 Ca doi negri nenufari,
 Păr noptatec, răzvrătit
 Și pe umeri răspîdit.
 Vîntul, cînd i-l răvășea,
 Ca un steag se desfăcea.
 Pielea albă, mijlocelul
 Subțirel ca mosorelul.
 — Subțirică, fată, fată,
 Nu te-oi mai lăsa vreodată!
 Hai cu mine-n țara mea,
 Că m-așteaptă luptă grea.
 Tu să-mi fii îndemn și spor,
 Toți dușmanii să-i dobor!

Fata spre băiat privi
 Și din ochi se învoi.
 Pe flăcău îl prinse drag,
 'Nalt, proptindu-se-n toiag,
 Tot cu zîmbetu-n obraz,
 Drept, puternic și viteaz.
 — Oameni buni,
 noi o pornim,
 Amîndoi vă părăsim.
 Plini de grijă-acum să fiți,
 Cartea bine s-o păziți.
 Dezlegat de întineric,
 Omul crește mai puternic.
 Nu uitați nici zîmbetul,
 Nu uitați nici cîntecul,
 C-amîndouă pot să fie
 Arme bune-n bătlie.

Iar Pestișul, cu cei doi
Pe aripile-i de soi,
Ca săgeata-n cer țîșni
Pînă nu se mai zări.

Oriunde treceau, în cale
Floarea desfăcea petale,
Valul, mai albastru parcă,

Strălucea sub bolta largă,
Boabe-n lanuri, mii și mii,
Aveau zîmbete-aurii,
Păsări blinde, cu zbor moale,
Le dădeau mereu tîrcoale,
Și așa zburară, mări,
Peste apă și pădure,
Spre tărîmul cunoscut,
Unde Nică s-a născut,
Ca să-l scape de urgie,
Dîndu-i iar lumină vie!

CÎNTUL VII

Nică Fără Frică dezleagă Soarele

U-hu-hu... cum suflă vîntul!
Parc-ar tremura pămîntul!
Arbori goi, subțiri la trup,
Gem, se frîng, se zbat, se rup.
— Subțirico, am sosit
În tărîmul urgisit
Al lui Namilă-mpărat.
E la fel de-ntunecat

Ca atunci cînd am plecat.
...Noapte fără stea, nici lună...
Coborîră împreună.
Nică iar crescuse parcă,
Palma lui era mai largă,
Dîrz, grumazul se-nălța,
Iar toiagu-i ajungea
Pînă la genunchi abia.

Subțirica și cu Nică
 O porniră fără frică
 Prin cetatea cea deșartă:
 Nici un om nu sta la poartă,
 Doar acolo, luminată,
 O fereastră-nsingurată.
 — Toc, toc, toc!... Hei, cine e?
 — Oameni buni. Deschide-ne!
 Când pășiră peste prag,
 Le deschise un moșneag
 Plini de ani, cu-o barbă albă,
 Care-i ajungea la talpă.
 — Moșule, în astă țară,
 După-o vreme lungă, iară
 M-am întors; c-aici mi-e rostu',
 Țsta e pământul nostru.
 Soare-aș vrea să fie iar,
 Și nici umbră de tilhar.

Zi, nu-ți fie cu bănat,
 Cîte s-au mai întîmplat
 Cît timp eu am colindat?
 — Apăi eu ce să vă zic?
 Sînt bătrîn, nu știu nimic.
 Doar că traiul e cumplit,
 Că-i amarnic de trăit,
 Și că Namilă-mpărat
 Ne lovește ca turbat.
 Și-apăi, ce să vă mai zic?
 Sînt bătrîn, nu știu nimic...
 ...Doar feciorul meu zicea
 Că s-a hotărît așa
 C-or să meargă să se lupte
 Pin' cătușele-or fi rupte!
 Parcă-l auzii spunînd
 Că sorocu-ar fi curînd...

— Unde ți-e feciorul? — Nu-i.
 E-n Desișul Lupului.
 Colo sus, pe măgură,
 Unde-i veșnic negură,
 E cu alți feciori de-o seamă.
 S-or grăbi, de bună seamă,
 Să-l înfrunte pe-mpărat,
 Chiar la dînsul în palat.

Și-a urcat perechea noastră
 Sus, pe munte, pîn-la creastă,
 Prin vîlcele, grohotișuri,
 Să le afle ascunzișul.
 La foc viu, stăteau în roată
 Mulți flăcăi, o-ntreagă ceată,
 Ba chiar oameni mai bătrîni,
 Cu bărbi sure, aspre mîini.
 Cînd flăcăii îl zăriră,
 În picioare că săriră,
 Coase apucară-n mîini.
 — Stați! le zise un bătrîn.
 Stați, flăcăi, că parcă-l știu.
 Da-l știam mai pirpiriu...
 Ian ascultă!... N-ai fi Nică?
 N-ai fi Nică Fără Frică,
 Cel ce l-a-nfruntat cîndva,
 Cînd era de-o șchioapă-abia,
 Pe hainul împărat?
 — Eu sînt... Văd, nu m-ai uitat.
 M-am întors la locul nostru,
 M-am întors c-aici mi-e rostu'.
 Numai c-adusei și-o fată
 Dintr-o țară depărtată.
 Iat-o! E vitează, dreaptă,
 Gata e oricînd de faptă.
 — Să trăiești, firtate Nică!
 Mîini, cînd ceața se ridică,
 O pornim la bătălie.
 Cine e cu noi — să vie!

Se-așezară lîngă foc.
 Subțirica-atunci pe loc
 Glasu-și drese binișor,
 Vîntul i-l fură ușor
 Ca pe-o ceață, ca pe-un nor,

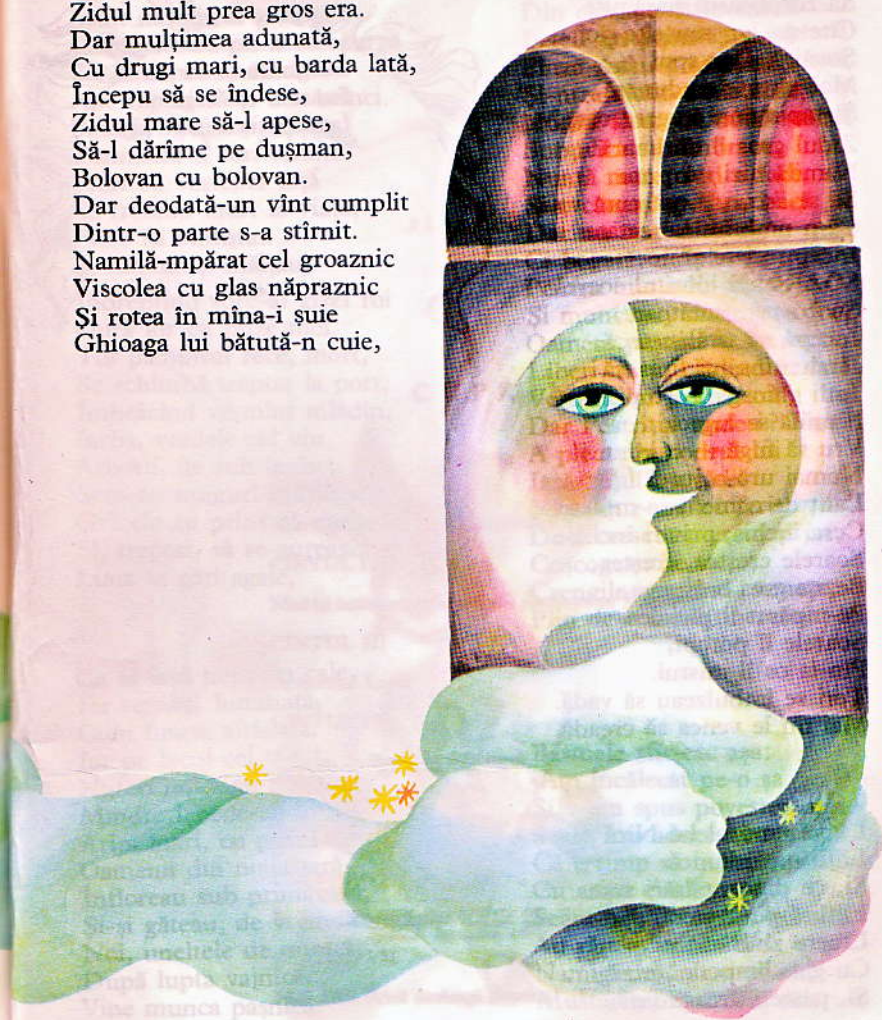
Sus, pe fruntea munților,
Munților, cărunților.
Oamenii o ascultau,
Inimile își căleau
Și la focul vreascului,
Și la focul glasului.

Zorii-s? Oare-i dimineață?
Urcă străvezia ceață.
N-are ziuă niciodată
Țara asta-ntunecată!
Ceața tot mai sus urca,
Ceata noastră cobora.
Iat-o, intră în cetate,
Și cetatea o străbate.
Păreau oamenii o mare
Aprigă, clocotitoare;
Păreau oamenii un lan
Clătinat de vînt avan.

Au ajuns într-un tîrziu
La palatul fumuriu.
Răi oșteni cu lănci și zale
Grabnic le ieșiră-n cale.
S-au ciocnit. Cad sulți rupte,
Știu voinicii să se lupte.
Cade unul. Alții, sute,
Vin în locu-i pe-ntrecute.
Fug oștenii. Se-nspăimîntă.
Duc voinicii luptă cruntă,
C-așa-i cînd îți arde-n cale
Flacăra dreptății tale!
Nică prinse voinicos
Să izbească-n zidul gros:

Un om singur nu putea,
 Zidul mult prea gros era.
 Dar mulțimea adunată,
 Cu drugi mari, cu barda lată,
 Începu să se îndese,
 Zidul mare să-l apese,
 Să-l dărime pe dușman,
 Bolovan cu bolovan.
 Dar deodată-un vînt cumplit
 Dintr-o parte s-a stîrnit.
 Namilă-mpărat cel groaznic
 Viscoalea cu glas năpraznic
 Și rotea în mîna-i șuie
 Ghioaga lui bătută-n cuie,

Cuie mari și ascuțite,
 Să zdrobească pasămite.
 Cîte-un om sau cîte doi.
 Șovăiră. Dar apoi
 Mai virtos se adunără,
 Și-mpingînd a zecea oară,
 Zidul gros îl dărîmară!
 Namilă nici nu putu
 Să se-ascundă-așa cum vru,
 Că-n umbrita lui cetate
 Începu să se arate
 SOARELE, doritul soare!
 Și, cu raze arzătoare,
 Începu să strălucească,
 Iar lumina lui firească
 Întîi ghioaga i-o topi.
 Namilă se îngrozi:
 Vru să fugă — cale nu-îl
 Numai ură-n jurul lui.
 Lanț de oameni se-mpletise,
 Cerc închis, priviri închise.
 Soarele creștea, creștea,
 Bezna grea o alunga,
 Pe-mpărat îl pirjolea.
 Soarele îl potopi,
 Pin-la os îl mistui.
 Toți se îmbulzeau să vadă.
 Mai nu le venea să creadă.

Lingă umărul lui Nică
 Filfii o rîndunică
 Și, cu dînsa, păsări sute
 Filfîiră pe-ntrecute,
 Libere zburătăcind,
 Cu glas limpede de-argint.
 Și, peste întreaga țară,

Începu o primăvară
 Mult năvalnică și largă:
 Gheturile-au prins să spargă
 Și, în copcile adânci,
 Ape repezi să-și dea brînci.
 Păsări, fluturi și albine
 Zumzuiră-n zări senine.
 Flori cu vestejită față
 Se trezeau încet la viață,
 Foile își vînturau
 Și tulpina-și înălțau,
 Îndreptînd spre-al gizei roi
 Gura lor cu buze moi.
 Tot pămîntul rece, mort.
 Se schimbă treptat la port.
 Îmbrăcînd veșmint mlădiu.
 Iarba, verdele cel viu.
 Arborii, de sub îngheț,
 Scos-au muguri îndrăzneți.
 Grînele au prins să crească,
 Și, treptat, să se-aurească.
 Luna se găti agale,

Ca să iasă nopții-n cale,
 Iar senină, luminată,
 Cum fusese altădată.
 Iar pe lacul cel tăcut,
 Nuferi noi s-au desfăcut,
 Mîndre lebede-au întins
 Aripa mari, cu puful nins...
 Oamenii din noua țară
 Înfloreau sub primăvară,
 Și-și găteau, de vreme lungă,
 Noi, uneltele de muncă.
 După lupta vajnică,
 Vine munca pașnică.

Începură să zidească,
 Din ciocane să lovească.
 Fetele au prins să țeasă
 Pinza trainică și deasă,
 Și-ntr-aletele-o năframă,
 Numai flori, de bună seamă
 Subțirica s-o îmbrace,
 Nuntă mare cînd o face,
 Și-o cămașă pentru Nică,
 Dar nu una mititică,
 Ci bogată,-ncăpătoare,
 Pentru inima lui mare.
 Și munceau, cîntînd cu foc,
 Oamenii pașnici la un loc,
 Liberi, diriji, clădind în țară
 Vesnica lor primăvară...
 Dar Pestritul unde-i? Nu-i!
 A plecat în codrul lui.
 Iară bățul l-a sădit
 Nică, într-un loc ferit,
 De-a crescut mereu, și iar,
 Coșcogeamite stejar,
 Crengile-ntinzînd, semețe,
 Plin de-o nouă tinerețe.

Basmele sfîrșesc așa:
 «Am încălecat pe-o șa
 Și v-am spus povestea mea.»
 Seara îmi aduce vestea
 Că e timp să-nchei povestea.
 Cu aripa ei albastră,
 Seara-nchide cartea noastră.
 Au rămas în fila ei
 Namilă-mpărat și-ai săi,
 Mustăciosul cu ochi răi,

El, hirciogul cel turbat,
Caracatiță-mpărat,
Barbă-Coții hrăpăreți,
Bățul sprinten și isteț
Și Pestrițul zburător,
Peștii strinși în unda lor,

Stelele, culorile,
Păsările, florile,
Lumea boabelor, pitică,
Subțirica și cu Nică,
Soarele cel regăsit,
Iar povestea s-a

Sfîrșit.

C U P R I N S

CÎNTUL I

Nică fuge din țara lui Namilă-mpărat 5

CÎNTUL II

Nică își întâlnește prietenii și-l păcălește pe Mustăcios 13

CÎNTUL III

În castelul Lunii 22

CÎNTUL IV

Poporul de Boabe și Hîrciogul 27

CÎNTUL V

Oceanul lui Caracatiță-mpărat 35

CÎNTUL VI

În țara Barbă-Coșilor 45

CÎNTUL VII

Nică Fără Frică dezleagă Soarele. 59

